

або, Чи співпрацював би видатний єврейський націоналіст Володимир Жаботинський з бандерівцями?

Олександр Вівчарик, м.Сміла

„Бульвар Гордона” – щотижнева загальноукраїнська газета, яку ТОВ „Видавничий Дім „Схили Дніпра” видає з квітня 2005 року. Отже, можна навіть сказати, що народжена вона загальноукраїнським піднесенням і демократичною атмосферою Помаранчевої революції. Не дивно, що замість епіграфу у ній красується напис: „Газета про людей і для людей”. Звучить гарно. Шкода тільки, що для людей російськомовних. Бо виходить російською мовою і україномовного варіанту не має.

Але годі з тим. В Україні російськомовних людей, які не знають українську, вистачає. А всі українці знають російську мову. (Отака у нас одностороння толерантність...). Та й голова редакційної ради „Бульвару” Віталій Коротич тривалий час був редактором знаменитого московського журналу „Огоньок”. Напевне, у столиці московитів підзабув рідну українську мову (якщо вона для нього і справді була рідною). А головний редактор видання Дмитро Гордон, навіть заспівавши з членом редакційної ради, відомим російським співаком Валерієм Леонтьєвим, що зараз мешкає переважно в США, українську пісню „А ми удвох”, так і залишився російськомовним. І це його, так би мовити, справа. Та за свою російськомовність він готовий боротися. І борючись свого часу, закликаючи на допомогу читачів свого видання. Зате право українців боротися за право (вибачайте за тавтологію) на рідну мову на рідній землі і в державних ЗМІ, за правдиву історію, написану не окупантами, для нього не право, а дивацтво. А от, приміром, те, що його з Леонтьєвим українську пісню в Росії транслювати на радіо не хотіли, він сприйняв абсолютно спокійно. Росія ж не Україна...

Але я знову не про те. Хай би усе це турбувало читачів „Бульвару”. Я подібних видань не читаю. Не цікаві вони мені. Але у нас демократія, тож кому до вподоби плітки переважно про російських зірок, може насолоджуватися. Я на це їхнє демократичне право не посягаю. Мене здивувало інше: нещодавно до мене завітав знайомий з двома числами „Бульвару Гордона” (№1 і №2 за цей рік). Він потупцювався, а тоді стурбовано повідомив: „Тут є про Бандеру, ОУН, УПА...”

– Нічого дивного, – відповів я йому, – Бандера наш герой – Покрова наше свято! Ти ж знаєш. Та й народився Степан 1 січня. Приємно, що „Бульвар”, нарешті, почав писати і про наших героїв”.

– Я теж так думав, але тут написано, що Бандера і Шухевич були агентами гітлерівських

спецслужб і ще багато негарного...

Довелося читати інтерв'ю журналістки Любові Хазан з професором, доктором історичних наук Анатолієм Чайковським. Як пише пані Люба, вони разом перечитували похмурі сторінки української історії. Не знаю, як їм читалося, але чомусь ті сторінки надихнули їх на українофобський опус? Бо мені після його прочитання захотілося помити руки. Я так і зробив, та відчуття бруду залишилося. А тоді прийшла думка: навіщо це з виду інтелігентному Гордону? Навіщо йому робити усе, щоби українці ненавиділи євреїв? Історія стосунків наших народів не проста. Було в ній усяке. Але паталогічного антисемітизму у нас нема. Усе обмежується кепкуваннями на рівні анекдотів. З обох боків, до речі. Але як зрозуміти отой зверхній, принизливий по відношенню до українських героїв тон інтерв'ю, оте пересмикування фактів, оту явну зневагу до Степана Бандери (якого співвітчизники визнали найвидатнішим українцем) у газеті саме Гордона?! До речі, найвидатнішим українцем Бандеру визнали в шоу єврея Савіка Шустера. І тільки маніпуляції єврея Дмитра Табачніка дозволили зайняти це місце Ярославу Мудрому. Як сприйняти усе це нормальному українцю, який шанує себе і своїх героїв?

Я ніколи особливо не замислювався над національністю людини. Може тому, що народився у краї, де дружно жили люди різних національностей. А може тому, що рано усвідомив: дух вище крові. Українцем може стати людина будь-якого племені, яка тут живе, якій ця земля рідна, а мова, культура, історія не чужі. Але у мене складається враження, що Табачники, Гордони і Чайковські чомусь дуже хочуть зробити з мене, і таких як я, ненависників євреїв. От і виникає запитання – чому?

Мені здається, відповідь може дати історія життя і смерті видатного єврейського націоналіста Володимира Жаботинського. Тож мушу дещо нагадати наклепникам і широкому загалу:

Володимир (Зеев) Жаботинський помер у серпні 1940 року. Помер у розпалі діяльності по створенню єврейської армії для спільної із західними союзниками боротьби проти нацизму. Зауважимо співпрацював він, не з Радянським Союзом, а саме західними союзниками, хоч, приміром, і з Великобританією у нього стосунки не склалися. Як на мене, усе це дуже важливо в контексті нашої подальшої розмови. Жаботинський заповів перенести його рештки до єврейської держави, коли її буде створено. Соціалістичний (підкреслюю) соціалістичний уряд Ізраїлю протягом 16 років(!) зволікав з виконанням цього заповіту, і тільки 1964 року труну з тілом героя було перенесено до Єрусалиму, де поховано на горі Герцля, неподалік могили засновника сіоністського руху.

Як бачимо, Володимир Жаботинський був видатною, але досить суперечливою фігурою для світового єврейства. Суперечливою настільки, що навіть зволікали з виконанням його заповіту, незважаючи на всі заслуги перед євреями. Питається чому? Як на мене, з двох причин. По-перше, він швидко усвідомив, що сіоністський рух, позірно співпрацюючи з західними державами, насправді співчуває більшовицькій Росії, яку він (Зеев) не сприймав. По-друге, Жаботинський дуже прихильно ставився як до української проблематики загалом, так і до прагнення українців мати власну державу.

А ще Жаботинський усе життя працював над тим, щоби євреї мали потужні військові формування для оборони від погромів і боротьби за створення власної держави на етнічних землях; виступав проти асиміляції єврейства, за збереження єврейської культури і мови, гебреїзацію єврейської освіти. Вам це нічого не нагадує? А якщо замінити єврейство на українство, гебреїзацію на українізацію... Який тоді простір

відкривається для специфічних, упереджених досліджень (чи не єврея?) Чайковського, писань бульварних журналістів на службі в асимільованого російськомовного Гордона...

Роки йдуть, а світ той самий. Свого часу самостійна позиція Жаботинського викликала протидію сіоністів. А в україноненависників ще більше, обурення викликають постать і діяльність Бандери навіть через 50 років після його смерті. У всьому світі у всіх народів героями є ті особистості, які організують народ на боротьбу за незалежність. Чому в українців має бути інакше? Зрозуміло, для того, щоби визволитися з рабства, треба мати військові формування і воювати. Це робив Жаботинський, це робив Бандера. (А про терористичні акти обожнюваного євреями Аріеля Шарона, я взагалі скромно промовчу). Та ворогам України хочеться бачити українців забудькуватими, яловими, байдужими до своєї долі, а отже, беззахисними. Тому Бандера такий їм осоружний. Він для них як вічне нагадування, що українці можуть прокинутися і захиститися й водночас дратує ворогів тим, що є законною підставою для гордості і прикладом для наслідування справжніми українцями. Тому його і топчуть наші недруги вже півстоліття після підступного вбивства. Тож треба просто мати совість і заявити, панове бульварники вкупі з Чайковським, що ми проти незалежності України, а отже і проти її борців за волю; ми стоїмо на боці Кремля, бо російськомовні і радянські за духом. Для мене особисто така позиція опонентів була б огидною, однак, принаймні, зрозумілою. Та Чайковський і його апологети теж розуміють слабкість подібної позиції Тож вони пішли іншим шляхом: почали фальсифікувати історію і принижувати, дискредитувати наших Героїв, сподіваючись, що виховані на радянських міфах люди проковтнуть цю отруту. А нема героїв, немає і патріотичного виховання. Тож, дивись, хохлята і здадуть державу за „шмат гнилої ковбаси”.

На щастя, Жаботинського не піддавали аж такий обструкції, як Бандеру ні, борони Боже, українці, ні євреї. Хоча, його позиція і викликала протидію частини сіоністської громадськості. Тож 1921 року Жаботинського було обрано членом керівництва Всесвітньої сіоністської організації, а вже 1922 року він вийшов з її складу, щоби йти своїм шляхом.

І шлях цей почався в Одесі. Тут 1880 року в зрусифікованій єврейській родині народився хлопчик, якому дали російське ім'я Владімір (єврейською Зеєв). Змалку він виявив неабиякі літературні здібності ще й перекладав твори західних письменників, адже вільно володів 8 мовами. Можливо, з часом став би відомим перекладачем і письменником, а то й, дивись, з огляду на дієву натуру, і другим Троцьким. Та все змінив випадок. Як пише відомий ізраїльський журналіст, що народився в Києві, Ізраїль Клейнер, кривавий погром у Кишиневі в квітні 1903 року призвів у Російській імперії до піднесення єврейського національного руху. Цей погром спричинився і до перевороту в свідомості Жаботинського: він вирішив присвятити себе національно-визвольній боротьбі свого народу. Він став сіоністом і залишався ним до кінця свого життя. Цікаво, як би Жаботинський сприйняв той факт, що в Харкові, в якому він не раз бував, його одноплемінники встановили нещодавно пропам'ятну дошку чорносотенцю?.. Нею вшанували Андрія Вязігіна. Текст дошки говорить сам за себе: „В етом доме (вул. Демченка, 14) на рубеже XIX-XX вв. жил і трудился профессор Андрей Сергеевич Вязигин (1867–1919), основатель Харьковского союза Русского Народа (чорної сотні О.В.). Погиб за Веру, Царя, Отечество в 1919г. от рук большевиков”. (Щодо вери і царя зрозуміло, але яке отечество мали на увазі в українському Харкові ініціатори встановлення дошки?).

Знову кажу, я не антисеміт. Але звик називати речі своїми іменами. Немає священних корів. Є люди, і вони бувають чесними, брехливими, добрими, злими, справедливими і

несправедливими незалежно від національності. Для мене однаково ненависні як українці, які руйнують надмогильні плити на єврейських кладовищах, так і євреї, які встановлюють пам'ятник Катерині II, чи пропам'ятну дошку чорносотенцю.

Але повернімося до Жаботинського. Першою його акцією, як сіоніста, була участь у створенні загонів єврейської самооборони в Одесі. Чи не були згодом такими ж загонами самооборони, тільки вже українського народу, загони УПА, панове бульварники? Жаботинський також пише статті, визначальними у яких є національна проблематика. До речі – для історика Чайковського – така ж проблематика превалювала і в статтях „зарізяки” Бандери. Непогано було б йому їх простудіювати, перш ніж братися писати про таку непересічну і визначальну постать для українців. Але для нього визначальним є те, що Бандера був (даю мовою оригіналу) „Хилый и болезненный, но обладал чрезвычайными лидерскими амбициями и в борьбе за власть был беспощаден”. Напевне історик Чаківському важко збагнути, що велич людини визначається не зростом і не могутніми м'язами, а несхитністю духа, відданістю своєму народу і справі. Не хочу коментувати облудні і саркастичні інсинуації історика-провокатора. За стилем вони схожі з сентенціями горезвісного так званого письменника і публіциста Бузини. Для думаючої людини цього достатньо. Скажу лишень, що будь-яку особистість не можна виривати з контексту свого часу. Двадцяті – сорокові роки минулого століття – це роки сильних амбітних особистостей. Щось досягти тоді могла лише залізна людина. А що вже казати про боротьбу за незалежність в оточенні кривавих диктаторів. Бандера робив єдине можливе на той час. Робив правильно і ефективно. Про це свідчить факт тривалої боротьби повстанців проти німецьких карателів і загонів НКВД, люта ненависть і посьогодні до нього ворогів України, оцінки незаангажованих дослідників і лідерів. Досить лише нагадати слова Де Голя: „Якби у мене була така армія, як УПА, німецький чобіт ніколи б не топтав французької землі”.

Та й яких обирати союзників у боротьбі за незалежність, це вже справа поневоленої нації. Чи міг Гітлер бути союзником українців? Бандера відсидів чотири роки у фашистському концтаборі. Це співпраця з гітлерівцями? Якщо пристати на таку думку, висловлену в „Бульварі Гордона”, то мільйони євреїв – в'язнів фашистських концтаборів – теж співпрацювали з Гітлером. Ось до яких звихнених асоціацій і висновків може привести одне непродумане, або невмісно провокативне, інтерв'ю.

Бандеру, як і кожному людину, можна за щось критикувати, але це може бути лише суто теоретична наукова дискусія. Бо нам важко навіть уявити ті обставини, в яких він діяв, і суспільно-політичну атмосферу тих років. Пухнастих і білих на ту пору не було. Бандера боровся проти всіх за державність своєї нації. І ні він, ні його сила не були засуджені в Нюрнбергу. Тож, що б там зараз не говорили вороги України в Москві чи в Брюсселі (захід вкотре зрадив Україну на угоду Кремля і Варшави), цей факт їм не заперечити. Як не заперечити й те, що той же Захід запобігав перед Гітлером, віддавши йому Чехословаччину. А що вже говорити про більшовицький режим Сталіна, який буквально привів до влади Гітлера. Я вже не кажу про спільні паради радянських і гітлерівських військ після поділу Польщі. Тож усі голосіння комуністів і Чайковських про співпрацю Бандери і ОУН–УПА з фашистами на цьому фоні просто смішні і огидні.

На звільнених від ворога територіях бандерівці створювали ефективне самоврядування, і їх у всьому підтримувало населення. Через „інстинкт національного самозбереження”, про який пише у своїй праці „До питання про націоналізм” Володимир Жаботинський. Не знаю, чи читав цю працю Чайковський, та з огляду на його інтерв'ю

„Бульвару”, скоріш за все, не читав. Напевне, він студіював документи, виготовлені в КДБ. Уся його „джерельна база” натякає на це. Зокрема, майже все, що він пише про Бандеру і ОУН, я читав 1970 року в книзі Віталія Чередниченка „Націоналізм проти нації”. Хто заперечить, що її писали на замовлення і під пильним наглядом КДБ і партійних органів, які й надавали автору відповідні „документи”? З того часу в деяких умах, зорієнтованих на Росію, мало що змінилося. Хіба що аббревіатуру КДБ заступила аббревіатура ФСБ.

29 січня минулого року, виступаючи на розширеному засіданні Федеральної служби безпеки в Москві, Президент Російської Федерації Дмитро Медведєв заявив буквально таке: „У низці сусідніх держав зберігся нестабільний соціально-політичний стан, не припинилися спроби розширення НАТО, в тому числі і за рахунок так званого прискореного вступу в альянс Грузії і України. Усе це, зрозуміло, вимагало чіткої і узгодженої роботи всіх спеціальних силових структур, правоохоронних органів і цілком високого рівня координації їхньої діяльності. Повинен одразу сказати, що Федеральна служба безпеки в цілому успішно виконала поставлені перед нею завдання”.

Як бачимо, Президент Росії відкрито заявив, що зрив інтеграції України до Північно-Атлантичного альянсу – це заслуга російських спецслужб, наслідок проведених ними спецоперацій. Маємо пряме визнання того факту, що ФСБ веде їх проти України і її державницьких сил у дусі радянських спецслужб. А оскільки Україна зараз де факто незалежна, то і ресурсів треба на цю негідну справу більше. Не дивно, що у структурах ФСБ, які займаються Україною, останнім часом штат збільшено в півтора рази порівняно з періодом 1950-х років, коли в Україні діяло підпілля УПА. При цьому у ФСБ не гребують і далі брутално розігрувати єврейську карту. Як приклад, можна назвати повідомлення у 2008 році російського інтернет-сайту „Regnum” про те, що ізраїльський історик Юрій Вільнер видав книжку „Андрей Ющенко: персонаж и „легенда”. З неї і пішла світом гуляти фраза: „Батько Президента України міг бути табірним поліцаєм і нацистським інформатором”. Зверніть увагу: у книзі прямо не звинувачують, що був, а кидають, ніби між іншим, – міг бути... І все, людину обпльовано, кинута тінь і на діючого Президента України.

Щось подібне подається в інтерв'ю з Чайковським, мовляв, є непрямі докази, що в 1934 року ОУН брала участь у вбивстві югославського короля Олександра I і міністра іноземних справ Франції Луї Барту. Наголошу, доказів, як таких, немає жодних. Більш того, відомо, що Барту вбив хорватський усташ. Та, усташами, як твердить Чайковський, керували колишні офіцери австрійської армії. А Євген Коновалець – засновник ОУН – теж колись служив в австрійській армії (як, до речі, і тисячі інших українців, поляків, угорців і т.д.), бо Західна Україна входила свого часу до складу Австро-Угорщини. (Це до відома історика Чайковського). Однак, саме через цей факт Чайковський прив'язує до вбивства Барту українських націоналістів! Хтось щось зрозумів?... Більш того, якби не те вбивство, а отже не українські націоналісти, то, на думку історика Чайковського, не було б і Другої світової війни. І майбутні історики, певен він, доведуть це – „преуспеют”, як висловлюється історик-фальсифікатор. Звісно доведуть, якщо будуть такими ж упередженими, як він. Ще й документи знайдуть. ФСБ постарається... Боже, чи є межа цинізму і блюзнірству у подібних „істориків”?!

А тепер повернімося до „праці” Вільнера. Російське агентство „Regnum” твердило: „Ця книга, видана в Ізраїлі, з'явилася в Москві”. Але ніхто в світі не знав про такого „ізраїльтянина”. Відомий український поет і перекладач, чесна людина і справжній єврей

Мойсей Фішбейн вирішив з'ясувати, звідки узявся цей опус. Ідентифікаційний код книги ISBN-969-228-292-5 свідчив, що видано її... в Пакистані! Але пошук видання в базі даних ISBN показав: такої книжки не існує! Тобто міжнародний номер сфальсифіковано. А отже і сама „книга” і її „автор” фальшиві. Як твердить Фішбейн, її створено й пущено в обіг у межах антиукраїнської спецоперації, що мала на меті ускладнити українсько-ізраїльські взаємини, посварити українців з євреями й налякати цивілізований світ „темними сторінками фашистського минулого” батька В. Ющенка. Проте пан Мойсей переконаний, що антиукраїнська спецоперація захлинулася на самому початку, бо один з ізраїльських інтернет-ресурсів викрив фальшивку, і це повідомлення розійшлося широким інтернет-простором. Та я його оптимізму не поділяю. Фальшивка призначалася, насамперед, для росіян, щоби підсилити у них ненависть до України і її демократично обраного Президента. Думаю, своє призначення вона, хай і не в повній мірі, виконала. А тепер доведіть мені, що такою ж спецоперацією не є інтерв'ю з Чайковським у „Бульварі Гордона”? Ні, я не можу твердити про це стовідсотково. Але...

Цікаво, що з такими спецопераціями і розігруваннями єврейської карти стикався і неодноразово згадуваний нами Володимир Жаботинський. Він їх відчував, що ще більше роз'єднувало його з найвпливовішими сіоністами, які воліли чомусь заплющувати на них очі. Точнісінько як Дмитро Гордон, котрий, без сумніву, появу в редагованому ним виданні нещасливого інтерв'ю буде пояснювати принципами демократії і свободи слова. Хоча, напевне, добре знає, що є речі святі, і є речі, яких краще не чіпати, бо можна розбудити дракона. Мабуть, у таких випадках спрацьовує налаштованість на Росію, а не на Україну. Росія сильніша, агресивніша а отже в умах людей, асимільованих її мовою і культурою, має рацію навіть коли неправа. І Росія цим зажди добре користалася. Згадаймо, приміром, вбивство Симона Петлюри московським агентом Шварцбардом (на жаль, євреєм за національністю).

Буквально відразу після вбивства головного отамана УНР у друкованому органі сіоністів-ревізійоністів журналі „Рассвет” Володимир Жаботинський висловив свою думку щодо кремлівських планів єврейської колонізації півдня України і Криму. Як уважає Ізраїль Клейнер, більшовики хотіли таким чином досягти декількох цілей: відвернути євреїв від сіонізму, створивши фальшиву „альтернативу” єврейській колонізації землі обітованної, себто Палестини; привернути на свій бік симпатії світового, а насамперед – американського, єврейства, сподіваючись за його допомогою поліпшити свої зовнішньополітичні позиції і вийти з міжнародної ізоляції; притягти до СРСР єврейські капітали з-за кордону; домогтися пропагандного успіху в усьому світі. Напевне, це відповідає дійсності. Дивно тільки, що багато єврейських діячів та часописів цю ідею підтримували. А американські єврейські організації „Джойнт” та „Агроджойнт” почали навіть фінансувати колонізаційний план. Може знову, як не раз до того, вважали за доцільніше стати на бік сильнішого? Проте Жаботинський рішуче підтримав позицію саме українських національних кіл за кордоном, які підкреслювали, що цей план є більшовицькою провокацією, яка обов'язково викличе посилення антисемітизму в Україні, завдасть шкоди як українському селянству, так і позиціям єврейства у Краї. Найдокладніше свою позицію щодо цього проекту він і виклав у статті „Кримська” колонізація”. „Світ ще ніколи не бачив такої колективної легковажності, як це дратування 25 мільйонів селян у країні, де кожен камінець є пам'яткою гайдамацької трагедії...” – писав єврейський націоналіст.

Очевидно, план статті виношувався давно, але дізнавшись про вбивство Симона

Петлюри, Жаботинський не міг не згадати і цю провокацію Москви. Адже відомо, що вбивство спланував агент ГПУ Володін. Відгукуючись на цей злочин, Жаботинський дав у статті надзвичайно позитивну характеристику Петлюрі та керівництву українського національного руху, відкинувши всі висунуті проти них звинувачення в антисемітизмі та погромництві. Зрозуміло, що в атмосфері антиукраїнської істерії, яку розпалили єврейські сіоністські організації, маючи в цьому питанні абсолютну підтримку Москви, подібна стаття була подвигом з боку Жаботинського. Не дивно також, що широкі єврейські кола зустріли її дуже несхвально. Чернь завжди казиться, коли в неї намагаються забрати жертву, хай і безневинну. Правду бачать лише одиниці. А кинути її в очі оглухлим і засліпленим можуть узагалі видатні одинаки. Убивство Петлюри і виправдання Шварцбарда французьким судом залишається ганебною сторінкою в історії світового єврейства і судочинства Франції. Вони її можуть змити хіба що каяттям. І хай ніхто не прикривається тим, що єврейські погроми таки були. Хто хоче знати, той знає, що спровокували їх не позиція Петлюри, а хаос, який панував тоді в Україні. А його спричинила більшовицька агресія проти УНР і зрадницька позиція Антанти, насамперед тієї ж Франції, стосовно України. Більшовицькі вожді й агітатори провокували безлад і різанину. У нас теж є свій рахунок до Москви, яка винищувала не тільки українське селянство, а й наших вождів, і до євреїв, які дуже часто таку політику активно підтримували. Причому конкретними діями. Згадаймо майже суціль єврейське ЧК. Серед погромників були люди різних національностей, та й самі погроми були винятком, а не щоденним явищем. А в ЧК збільшовичені євреї йшли свідомо на щоденну роботу по знищенню українців і їхніх патріотичних організацій. Відчуваєте різницю? Хтось з єврейських лідерів вибачився за цю практику своїх одноплемінників? Когось із цих катів покарали в незалежній Україні, хоча б позбавили пенсії? Напишіть про це, панове Гордон, Чайковський, Хазан. Не можна, не дозволяють ляльководи? Але ж демократія, свобода слова! Чи вона схвалюється і застосовується тільки тоді, коли треба принизити українців? Навіщо ви уподібнюєтеся комуністам, про яких хотілося б забути, та жертви не дають?

Жаботинський чи не один серед євреїв не побоявся стати на захист Петлюри. Напевне тому, що сам був націоналістом, так само любив свій народ і прагнув здобути йому державність; так само боровся з недалекоглядністю, а то й запродацтвом серед своїх співплемінників; теж був творчою натурою (навіть друкувався у редакційному Петлюрою журналі „Украинская жизнь” у Москві). А ще, коли виникала така необхідність, як і Петлюра, ставав на захист прав свого народу зі зброєю в руках. Уважаючи, що участь єврейських частин у першій світовій війні надасть єврейському народові вагомому слова під час повоєнного переділу світу, і це допоможе вирішити долю Палестини на користь сіонізму, Жаботинський створює єврейський легіон у британській армії. Ставши одним з офіцерів легіону, бере участь у військових діях проти турків у Палестині. Усе це значною мірою і сприяло тому, що 1917 року англійці видали „Декларацію Балфура”, яка обіцяла створити в Палестині „освячений правом сховок” для єврейського народу.

Після першої світової війни Жаботинський організував в Єрусалимі збройні загони єврейської самооборони під назвою „Гагана” („Оборона”). Пізніше, коли було створено єврейську державу, ці загони стали зародком регулярної ізраїльської армії.

У вересні 1921 року Жаботинський зустрівся в Карлсбаді з представником уряду Української Народної Республіки Максимом Славинським і уклав з ним, саме як з представником українського уряду, угоду про створення при українській армії єврейської

збройної сили – жандармерії – з метою оборони єврейського населення від погромів у разі нового вторгнення українського війська на територію підрадянської України. Ця угода викликала зливу нападів на Жаботинського з боку єврейської преси та частини політичних діячів-сіоністів. У першу чергу сіоністів-соціалістів... (Невже їм були вигідні погроми і єврейські жертви?). Тож не в останню чергу через приховану пробільшовицьку і відкриту антиукраїнську позицію Всесвітньої сіоністської організації Зеєв і вийшов 1922 року з її складу. Шкода, що й нині ізраїльські лідери не доросли до рівня Жаботинського, навіть будучи його послідовниками. 28 травня 2009 року російський сенатор і водночас голова створеного з ініціативи російських спецслужб „Всемирного конгресса русскоязычного (от, приміром, як Гордон) єврейства” – Борис Шпігель – під час єрусалимської зустрічі з прем'єр-міністром Держави Ізраїль Беньяміном Нетанягу, порушивши тему антисемітизму, заявив: в Україні, мовляв, „відроджують старих національних героїв”, що чинили злочини проти євреїв, і „переписують історію, вибілюючи цих людей”. Для прикладу Б. Шпігель назвав С. Петлюру. Ізраїльська преса повідомила, що, „реагуючи на це, Б. Нетанягу висловив занепокоєння”. До речі, саме ізраїльська партія „Лікуд” репрезентує ідеологічну течію В. Жаботинського, його портрет висить у штаб-квартирі цієї партії, яку очолює Б. Нетанягу... Вкотре ізраїльські лідери і агенти російських спецслужб знайшли спільну мову на ґрунті українофобії. Згадаймо, що й адвокат Шварцбарда, комуніст з молодих років Анрі Торес, зумів уникнути детального обговорення організації вбивства Петлюри. Натомість, за попереднього слідства, він, спільно з майбутнім засновником Ліги проти антисемітизму Бернаром Лекашем, подався до Москви (а не до України) шукати свідчень на підтвердження петлюрівських погромів. Зрозуміло, там йому знайшли усе, що треба. Виручили, так би мовити, товариша...

Володимир (Зеєв) Жаботинський ніколи б не дозволив собі такої ницості. Тому і став, як міг, на захист Петлюри. 1935 року очолювану ним організацію сіоністів-ревізіоністів було перетворено на Нову сіоністську організацію, незалежну від Всесвітньої сіоністської організації. Ревізіоністи вийшли також зі складу військової організації Гагана в Палестині і створили свою окрему підпільну військову організацію „Ецель”.

Передбачаючи катастрофу європейського єврейства, Жаботинський робив енергійні кроки з метою організувати масовий виїзд євреїв з європейських країн до Палестини, але наштовхнувся на вперту протидію з боку як сіоністських, так і не сіоністських єврейських лівих партій та рухів, які обрали політику вичікування.

Протестуючи проти антиєврейської політики англійської влади в Палестині, Жаботинський наказав організації Ецель розпочати збройну боротьбу проти англійської влади.

Напередодні Другої світової війни Жаботинський виїхав до США, де вів переговори про створення єврейської армії для спільної із західними союзниками боротьби проти нацизму. У розпалі цієї діяльності він чомусь раптово помер, як ми уже знаємо, у серпні 1940 року. Не сумніваюся, що історик Чайковський, якщо піднатужиться, знайде у цьому факті багато поживного для польоту своєї фантазії. Підкажіть, пане Чайковський, кому, окрім нацистів, була вигідною його смерть. Нагадаю, що соціалістичний уряд Ізраїлю 16 років зволікав з перенесенням його праху до Єрусалиму...

Отже, єврейський націоналіст планував воювати з німецькими нацистами. І він був у цій справі не аматор, хоч і виріс в інтелігентній родині. Жаботинський уже не раз нюхав порох, воюючи за інтереси свого народу. Думаю, він би зрозумів Степана Бандеру і бандерівців, чуєте, пане Гордон! Для нього українська селянська армія, яка боролася за

незалежність Вітчизни, була б дуже близькою по духу. З Ецелем її ріднили самовідданість, самопожертва і беззавітне служіння Батьківщині як командирів, так і звичайних вояків. За певних обставин Жаботинський міг би воювати в УПА. І це небезпідставна фантазія. Тих, кому подібна перспектива видається просто неймовірною, відсилаю до доповіді Мойсея Фішбейна на 26-й Конференції з української проблематики в Іллінойському університеті (в Урбана-Шампейн, США) 24–27 червня 2009 року. У ній він, зокрема, говорить:

– „Антиєврейські акції УПА ” – то провокації, що запускаються з Москви. Це брехня, буцімто УПА винищувало євреїв, – твердо заявляє Фішбейн. – Скажіть мені, як УПА могла винищувати євреїв, коли євреї були в УПА, служили в УПА? І я був знайомий з євреями, які служили в УПА. Наприклад, я був знайомий з доктором Абрагамом Штерцером, він по війні жив в Ізраїлі.

Був Самуель Норман, його псевдо було „Максимович”. Був Шай Варма (псевдо „Скрипаль”), був Роман Винницький, його псевдо було „Сам”.

Була видатна постать в УПА, жінка, яку звали Стелла Кренцбах, вона написала спогади потім. Вона народилася в Болехові, на Львівщині, вона була донька рабина, сіоністка, і вона товаришувала там, у Болехові, з донькою греко-католицького священника, яку звали Оля. 1939 року С.Кренцбах закінчила філософський факультет Львівського університету. Від 1943 року вона була в УПА медсестрою і розвідницею.

Навесні 1945 року її схопили енкаведисти на зустрічі зі зв'язковим у Рожнятові. Потім там була тюрма, катування і смертний вирок, і її визволили вояки УПА – С. Кренцбах, єврейку. Влітку 1945 року вона перейшла з українським повстанцями в Карпати і 1-го жовтня 1946 року пробилася до англійської окупаційної зони в Австрії. І відтак зосталася Ізраїлю. Знаєте, де вона працювала в Ізраїлі? В Міністерстві закордонних справ.

У своїх спогадах С.Кренцбах написала: „Тим, що я сьогодні живу і усі сили моїх 38 років віддаю вільному Ізраїлеві, я завдячую, мабуть, тільки Богові і Українській Повстанській Армії. Членом героїчної УПА я стала 7 листопада 1943 року. У нашій групі я нарахувала 12 євреїв, з них вісім лікарів”. Так от, я сподіваюся, – каже Фішбейн, – що Українська держава назве їх усіх поіменно. Їх, що не буди етнічними українцями, воювали за незалежність України, Українська держава назве своїми героями. Для мене особисто УПА – це святе, і як на мене, для кожного, незалежно від його етнічного походження, хто має в душі бодай щось українське, УПА – це святе. (Цікаво, чи мають історик Чайковський і журналістка Хазан у душі бодай щось українське? О.В.).

Російські спецслужби намагаються дестабілізувати обстановку в Україні, підірвати її суверенітет і незалежність, створити їй негативний образ, а відтак – унеможливити інтеграцію до європейських та євроатлантичних структур – перетворити на узалеженого й маніпульованого сателіта. Неабиякого значення у своїх спецоперація проти України вони надають „єврейській карті”.

Нагадаю, це думки відомого українського поета і перекладача і видатного єврея Мойсея Фішбейна. Читайте його, пане Гордон, читайте Володимира Жаботинського і Вам багато на що відкриються очі. Зокрема, Ви дізнаєтеся і про те, що Чайковський елементарно бреше, зокрема і тоді, коли говорить про те, що оунівці і вояки батальйонів „Нахтігаль” і „Роланд” убивали поляків і євреїв у перші дні окупації Львова. Не може бути, щоб він не знав про те, що каральну акцію здійснювала айнзац-команда під керівництвом доктора Ебергарда Шоенгарта. Що ж до „Нахтігалю”, то він узагалі входив до складу абверу і поліцейсько-репресивні функції не належали до його компетенції. Цікаво, що

подібна нісенітниця – прив'язати оунівців до вбивств мирних жителів Львова – не приходила в голову спочатку й радянським лідерам, ідеологам компартії. Приміром, про це не говорив на Нюрнберзькому процесі прокурор СРСР Руденко. Більш того, навіть у „Нарисах історії Львова”, що були видані для внутрішнього, так би мовити, споживання в 1950 році, про перші дні окупації Львова написано таке: „Гітлерівці розстріляли 35 видатних вчених. Серед розстріляних професори Соловій і Бартель, доктори наук Пілат..., Крюковський, відомий професор Мавріцій Амерханд...”

8 листопада 1941 року фашисти оголосили наказ про створення гетто у м. Львові, в яке було насильно переселено все єврейське населення міста. 15 листопада німецькі фашисти організували відомий янівський табір, в якому масово знищували мирне населення, для чого була створена спеціальна команда СС”... Про оунівців, як бачимо, не йдеться.

Версію про причетність до вбивства львівських учених „Нахтігалю” радянські спецслужби почали розробляти і поширювати 1959 року. Спочатку вона була спрямована на дискредитацію міністра в уряді Конрада Аденауера Т. Оберлендера, який у 1941 році служив зв'язковим офіцером батальйону „Нахтігаль. Але відтоді українофоби використовують її і для дискредитації українського національного визвольного руху та його лідерів. У першу чергу Романа Шухевича.

До речі, і про Шухевича говорить у своїй доповіді Фішбейн:

– Нагадаймо й про те, як ведеться дезінформаційна спецоперація щодо Головного командира УПА генерала Р. Шухевича, – закликає пан Мойсей. – Спочатку до преси закинули версію, буцімто Р. Шухевич був „капітаном СС”. Дезінформаторам відповіли, що такого звання взагалі не існувало. Тоді дезінформатори перетворили Р. Шухевича на якогось „оберштурмфюрера”. Їм пояснили, що для того, аби до 1944 року потрапити в „СС”, треба було довго доводити своє „арійське походження”, якого Р. Шухевич, звісно ж, не мав. Тоді дезінформатори закинули до преси версію, буцімто Р. Шухевич отримав військову нагороду з рук Гітлера. Дезінформаторам нагадали, що з рук Гітлера військову нагороду отримав лише Гімлер. Що ж до Головного командира УПА Р.Шухевича, то, згідно з інформацією Військового архіву Німеччини, котрий міститься в місті Фрайбурзі, Р.Шухевич узагалі не був нагороджений жодною німецькою нагородою. (А псевдоісторик Чайковський уперто тиражує цю брехню в „Бульварі”, певно сповідуючи принцип Гебельса: „Чим цинічніша брехня, тим швидше в неї повірять!” О.В.).

Але дезінформаторам конче треба дискредитувати генерала Шухевича і УПА і весь український національно-визвольний рух... Тож вони, –додає Фішбейн, – вдалися до давньої чекістської провокації й розіграли „єврейську карту”: одних звинуватили у винищенні євреїв, а інших – у „героїзації” тих, хто буцімто винищував.

Метода відома: відвернути євреїв від українського національного відродження, відвернути і євреїв і весь цивілізований світ від тих, хто хоче відродити справжню, українську Україну. Українську за духом своїм, за мовою своєю, за пам'яттю про своїх геніїв та героїв. Українську – для всіх у ній суцільних, незалежно від етнічного походження, – наголошує чесний єврей-українець.

У 1942-1943 роках дружина Головного командира УПА Р. Шухевича Наталія Шухевич переховувала в себе єврейську дівчинку Іру Райхенберг. Генерал Р. Шухевич зробив дівчинці фальшивий паспорт на ім'я Ірини Рижко. Коли гестапо заарештувало Н. Шухевич, дівчинку переправили до сиротинця при жіночому монастирі в селі Куликів, що на Львівщині. Там дівчинка пережила нацистську окупацію, пережила війну. Позаторік

(2007 року) І. Рижко померла в Києві. У Києві мешкає її син Володимир.

Президент В. Ющенко підніс визнання Української Повстанської Армії на державний рівень. Маніпульовані російськими спецслужбами засоби масової інформації (і в самій Росії, й поза нею) розгорнули шалену кампанію звинувачень УПА у винищенні євреїв. (Як бачимо, в Україні теж... О.В.). Ще раз нагадаю, усе це говорить видатний українець єврейського походження Мойсей Фішбейн.

Я не знаю, звідки в дивного історика Анатолія Чайковського така зоологічна ненависть до борців за волю України. Якесь пояснення цьому має бути, та правду знає лише сам Чайковський. Свою антиукраїнську роботу він веде давно. Ще 1994 року мені потрапила до рук його книга „Невідома війна”. Уже в ній він обплывував націоналістичну партизанку. Тоді я думав, що це радянська відрижка і Чайковський, як історик, таки прозріє у незалежній Україні (коли вже не обов’язково повторювати комуністично-кагебістські вигадки і наклепи) і збагне всю велич боротьби українських повстанців за незалежність Батьківщини в оточенні ворогів. Не прозрів. Більш того, тон його публікацій став ще зневажливіший. Він зумисне принизливо і насмішувато розповідає і про очільників ОУН-УПА, і про звичайних повстанців, називаючи усіх бандитами, що жахали місцевих жителів „середньовічними катуваннями”. От тільки забув пояснити, чому ці місцеві жителі у незалежній Україні добровільно і самотужки поставили цим „катам” пам’ятники у кожному селі Західної України. Тож, краще б не підставляв „Бульвар Гордона”, а поїхав у ті місця, де за його твердженнями „звірствували” бандерівці, і розповів свої інсинуації місцевим жителям...

Я не знаю, чи читав сам Гордон злісно-брехливі одкровення Чайковського. А якщо читав, то як відреагував? Особисто мені, як уже казав, було гидко. Він не знайшов жодного доброго слова, розповідаючи про людей, які віддавали за волю свого народу життя. Навпаки, як тільки може, принижує їх і применшує перемоги. Сперечатися з людиною, яка, напевне, знає правду, але свідомо бреше, підтасовує факти і маніпулює свідомістю людей, що не відійшли ще від міфів радянської пропаганди, марно. Тож суто для Дмитра Гордона наведу деякі промовисті факти які йому, скоріш за все, невідомі, і яких Чайковський воліє не торкатися:

– Сталін надсилав Гітлеру щирі сердні телеграми в зв’язку із здобуттям німецькими військами Парижа і днями народження фюрера.

– Радянські “визволителі” з вересня 1939 року і до липня 1941 року безвинно вислали до Сибіру або розстріляли близько двох(!) мільйонів українців Західної України.

– Сталін надав німецькому командуванню все те, чого воно не мало права мати за Версальською угодою: танки, важку артилерію, бойові літаки. Сталін виділив німецьким командирам навчальні класи, полігони, стрільбища...

– Рішенням Ліги Націй – попередниці нинішньої ООН – 14 грудня 1939 року СРСР був виключений з цієї організації, як країна-агресор.

– 21 жовтня 1933 року на знак протесту проти організованого комуністами голодомору 19-річний член ОУН Микола Лемик з вигуком “За мільйони замордованих моїх братів і сестер” убив з револьвера високопоставленого московського чиновника, який приїхав до Львова контролювати російське консульство у Польщі. Юнак добровільно здався поліції. Був засуджений до довічного ув’язнення. У 1939 році зумів звільнитися з кайданів і втекти. Очолював одну з Похідних Груп ОУН на Східну Україну. У жовтні 1941 року був заарештований гестапівцями і розстріляний у Миргороді (Ось такою була співпраця

бандерівців з гітлерівцями, а не такою, яку малює Чайковський).

– У складі УПА воювали 15 батальйонів, сформованих із представників Азербайджану, Грузії, Узбекистану тощо. Були в них також, як уже знаємо, євреї, росіяни, бельгійці, угорці і представники багатьох інших національностей.

– Політруки на політичних заняттях так розтлумачувати красноармійцям: “Бандерівці – це банда, створена з українців, поляків, жидів” (ЦДАВОВУ: ф.3833. Оп.1. Спр.131 Арк.28).

– У військах СС було 50 тисяч росіян, тоді як українців у дивізії “Галичина” налічувалося близько 18 тисяч, а в батальйонах “Нахтігаль” і “Роланд” взагалі – по 320 осіб. А як вам таке: у всіх збройних силах Третього рейху росіян налічувалося 310.000!

– А чи чув хто-небудь з ображених на українців про 30-ту дивізію СС “Беларусь”, про однойменну гренадерську бригаду СС, про 2-гу білоруську дивізію СС?!..

– Чи багато рядових комуністів і просто звичайних українців знають про те, що у селі Серники Висоцького району Волинської області партизани Ковпака спалили 60 хат і вирізали 40 родин? І такі випадки непоодинокі. Завдяки їм лави УПА зростали стрімко навіть з числа воїнів радянської армії. Наприклад, 11 квітня 1944 року до бандерівців перейшли 12 солдат з 32-ої стрілецької дивізії 60-ї армії.

– А чи всі знають про те, що Бухенвальд зберігав “профіль” до 1958 року, а Заксенгаузен, де перебував Степан Бандера, аж до 1961 року? Які тоді були нацисти? Тож зовсім не випадково у секретному меморандумі німецького міністерства Сходу ми читаємо таке: “Комунізм не є небезпечним для Німеччини. Набагато більшу небезпеку становить український націоналізм. Отже, владу в Україні можна спокійно передавати комуністам, які через свою ненависть до українських націоналістів видаватимуть їх німецькій владі. Згідно ж з цими міркуваннями, в урядових установах в Україні бажаними є також росіяни, тобто московські націоналісти”.

– У своєму відомому партизанському рейді в Карпати Сидір Ковпак з ініціативи комісара Семена Руднева спочатку взаємодіяв з УПА, за що останнього було підступно вбито радисткою (агентом НКВД).

– До речі, саме Ковпак засвідчив: “українське населення винятково підтримує бандерівців. Советську владу ненавидить.” (Ф.62.Оп.1.Спр.248.Арк.161)

– Двох рідних братів Степана Бандери – Василя і Олексу – було закатовано в Освенцімі, а наймолодший брат Богдан загинув від гестапівської кулі. (Цю промовисту деталь Чайковський ніби між іншим пропускає, написавши лише таке: „Самый младший погиб предположительно в 1943 году”. І все...). Ну а легендарний провідник загинув 15.10.1959 року від руки агента російських радянських спецслужб.

– Щодо того, чи були бандерівці бандитами: 1956 року тодішній перший секретар ЦККП України Микола Підгорний писав: “У результаті вжитих заходів по розгрому збройного підпілля було убито понад 150 тисяч бандерівців, заарештовано 103.828 учасників ОУН, виселено 203662 особи націоналістів та їх посібників”. Якщо проаналізувати ці цифри і задуматися над ними, то виходить, що бандитами було майже все населення Західної України... От до яких людиноненависницьких висновків приводять нас Чайковські...

– УПА зв’язувало великі сили гітлерівців. Інколи в акціях проти повстанців німці задіявали 30 тисячні армії.

– У боротьбі з УПА спеціаліст з антипартизанської війни обергрупенфюрер СС генерал поліції фон Деле Бах Зелевські втратив майже 4 тисячі своїх головорізів, разом з російськими козаками, польськими поліцейськими і угорцями Міклоша Хорті. Не з

партизанами Медведєва, Сабурова чи польською шовіністичною АК воював обергрупенфюрер, а саме з УПА.

– Найближчий соратник Гітлера Віктор Лютце загинув від кулі вояка УПА.

– Про бойові дії УПА проти фашистів було відомо і командуванню Червоної Армії. Так, 4.04.1944 року один з її генералів Баландин, звертаючись до українських повстанців у Прикарпатті, сказав: "Нам відомо, що ви боретеся збройним шляхом з німецькими окупантами"... З того часу минуло понад 60 років, а український історик Чайковський і досі, по суті, не хоче визнавати цього загальновідомого факту. Сумно...

– Станом на 20 червня 1945 року в західних областях України вже діяло 156 спецгруп НКВД (псевдобандерівців) загальною кількістю 1783 особи.

– У доповідній записці військового прокурора військ МВС Українського округу від 15 лютого 1949 року / №4 (001345) секретарю центрального комітету КП(б) України М.С. Хрущову йдеться: «Міністерством Держбезпеки Української РСР і його управлінням в західних областях України з метою виявлення ворожого українського націоналістичного елемента широко застосовуються т.зв. спецгрупи, котрі діють під виглядом бандитів УПА.» Це до питання, хто насправді чинив звірства проти мирних жителів на Західній Україні...

– У книзі Миколи Руцького "Голгофа" розповідається, як член такого "бандерівсько-кагебістського" загону вирівав у живої (!) Софії Борделюк серце, а її батька Павла перерубав сокирою навпіл. (Згадавши про цей жахливий факт справді середньовічного звірства з боку чекістського ката, перебраного в бандерівця, я мимоволі замислився: а чим кабінетний учений, історик(!) Чайковський кращий від того садиста? Чекіст вирвав серце в однієї людини, а Чайковський прагне вирвати в нації душу, зробити українців манкуртами! Хто тут гірший?).

– Тіло загиблого повстанця Святослава (на Косівщині) працівники МДБ замінували. Коли його почали вкладати в труну, стався вибух, який убив жінку 70 років та двох дітей.

Описані вище звірства працівників радянських спецорганів не виняткові. Вони для них були абсолютно звичними. Оце такою є правда, яку Чайковські намагаються приховати від людей, годуючи їх напівправдою і відвертою брехнею. Цікаво, на чий млин вони ллють воду разом з журналістами на шпальтах суперлояльних до очорнення українських героїв видань? Гадаю, запитання риторичне. Схоже, Чайковські і Гордони притримуються позиції, якій свого часу опонував Володимир Жаботинський. Для них Україна – це щось неповноцінне, а то й вороже. Тому й очорнювати її героїв, фальсифікувати і підтасовувати факти допустимо, не зважаючи навіть на те, що подібне ставлення до українців може повернутися бумерангом до народу, кров якого тече в їхніх жилах. Адже у такому разі можна бути на весь світ кричати, що українці антисеміти. То може ці люди просто провокатори?..